

[Ole Bjørn Kraft.]

Beneluxlandene vedrørende nyordningen af Vesttysklunds forhold. Ikke blot vi — men også venstre og retsforbundet — har i den forløbne tid gentagne gange, også ved skriftlige henvendelser, tilkendegivet overfor regeringen, at vi frygtede, at man her forpassede en lejlighed til at gøre danske interesser gældende i rette tid og på det sted, hvor spørgsmål af den største betydning for disse interesser blev drøftet. De begivenheder, der senere har fundet sted, har ikke afsvækket, men tværtimod overfor os bekræftet vor tro på denne opfattelses, rigtighed. Vi er meget angstelige for, at vi herved har forpasset en mulighed for at varetage vore interesser, og vi er overbevist om, at både for Danmark og Sydslesvig ville det have været gunstigere, hvis vi ikke havde holdt os tilbage. For gennemførelsen af vort fælles standpunkt i det sydslesvigske spørgsmål ville det utvivlsomt have været heldigere, om tanken om en rundbordskonference var blevet accepteret på det tidspunkt, da den blev fremsat.

Jeg har gentagne gange her i salen under skiftende debatter sagt til den højtærede udenrigsminister, at det var hans ansvar, at tiden ikke blev forpasset, således at den gunstigst mulige lejlighed til at fremføre vort standpunkt — eller om fornødent at ændre vor politik — ikke blev lagt bag os. Naturligvis kan kun fremtiden afgøre, om dette endelig er sket, men jeg tror det allerede nu kan siges, at vi burde på et tidligere tidspunkt, hvor dannelsen af en ny vesttysk centralregering ikke stod næsten umiddelbart foran sin afgørelse, som den gør nu, have søgt — hvad vi nu har opnået gennem rundbordskonferencen — en direkte kontakt med den engelske besættelsesmagt i Sydslesvig for, som det nu er sket, ved hjælp af et omfattende materiale og ved direkte personlige redegørelser at give Storbritannien et fudstændigt overblik over de danske synspunkter, deres begrundelse og den ængstelse, vi nærer for udviklingen i Sydslesvig, hvis det ikke lykkes at få flygtningestrømmen ført bort og få skabt en virkelig sikkerhed for en fri demokratisk og politisk udvikling i Sydslesvig.

Enkeltheder vedrørende forhandlingerne og deres resultat synes jeg bør vente, til udenrigsministeren har givet en redegørelse

i det udenrigspolitiske nævn, men jeg ønsker dog i dag at sige, at der på flere områder er opnået sådanne tilsagn og nået en sådan forståelse om enkeltheder i spørgsmålet, at det er berettiget at sige, at denne konference, hvis vore berettigede forventninger bliver opfyldt, vil kunne yde sit bidrag til en forbedring af sydslesvigernes vilkår, således som de tegner sig i øjeblikket.

At dette er i høj grad tiltrængt, har den nu afsluttede valgkampagne båret de tydeligste vidnesbyrd om. Den måde, den er blevet ført på fra tysk side, har ikke kunnet overbevise nogen her i landet om, at der er sket nogen afgørende ændring i de alt for velkendte tyske metoder. Ikke mindst vil jeg henlede den højtærede udenrigsministers og regeringens opmærksomhed på den tendens, der har været til at gøre tilslutning til og deltagelse i den danske bevægelse til noget næsten kriminelt, noget ulovligt, som man fra tysk side kun venter på en lejlighed til at gribe ind overfor. Man kan fra dansk side kun se med den allerstørste alvor på denne udvikling. Det må være en ærespligt, såvel for den danske regering som for besættelsesmagterne, at yde de hjemmehørende sydslesvigere en beskyttelse herimod, og jeg tror, det er nødvendigt, at den danske regering meget hurtigt orienterer sig og den engelske regering om disse tendenser, ligesom stillingen nu er den, at de resultater, vi venter fra Londonkonferencen med henblik på spørgsmålet om lettelse af flygtningetrykket, må videreføres og udbygges med al energi fra dansk side. Man kan kun nære den største beundring for det resultat, som fremkom ved valget forleden. Når man tænker på de vanskeligheder, under hvilke det blev afholdt, på det pres og den tvang, der har været udøvet både på den ene og den anden måde, er det for mig et stærkt vidnesbyrd om holdbarheden af den dansksindede bevægelse dernede. Når man også tænker på, hvor vanskelige vilkårene er, bliver dansk støtte til sydslesvig nu mere nødvendig end nogensinde.

I communicateet fra Londonkonferencen er det fremhævet, hvilken vægt vi fra dansk side lægger på, at den dansksindede del af befolkningen foruden de almindelige civile frihedsrettigheder også skal have adgang til at leve under deres gamle danske kultur, og at man fra engelsk side har